

Contraste în cartea Apocalipsa (2)

Copilul de parte bărbătească și balaurul cel mare roșu ca focul

Apocalipsa 12

Sceptrul asupra pământului întreg trebuie în cele din urmă să fie ori în mâna balaurului cel mare roșu ca focul ori în mâna Copilului de parte bărbătească. Cine este în realitate balaurul cel mare se constată clar din versetul 9 al capitolului nostru.

Apocalipsa 12.9: *Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.*

Prin aceasta este prezentat totodată caracterul său deplin, împătrit, precum și activitatea sa. El este:

- Balaurul cel mare = distrugătorul
- Șarpele cel vechi = înșelătorul
- Diavolul = acuzatorul
- Satan = împotrivorul

Copilul de parte bărbătească este Isus Hristos și El stă în total contrast cu balaurul. Harul lui Dumnezeu ne-a învățat că el este:

- Mântuitorul: Matei 1.21
- Adevărul: Ioan 14.6
- Mijlocitorul: 1 Ioan 2.1
- Prietenul: Luca 7.34

Diavolul nu a fost totdeauna rău, însă acum nu mai este nici o fibră a binelui în el. Noi credem pe drept că putem să împărtășim părerea, că în Ezechiel 28 și Isaia 14 este dată într-o vorbire captivantă descrierea mărimii și frumuseții sale, pe care le avea la început, atunci când Dumnezeu l-a creat. În timp ce profetul mustră pe împăratul Tirului, el trece la descrierea unei ființe, care nu poate fi alta decât diavolul:

„Tu aveai pecetea (sau: chipul) perfecțiunii, plin de înțelepciune și perfect în frumusețe ... Erai ca un heruvim ocrotitor, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu ... Ai fost desăvârșit în căile tale, din ziua când ai fost creat, până în ziua când s-a găsit nedreptate în tine ... și ai păcătuit; de aceea, te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu ca pe un înjosit și te-am năruit, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima din cauza frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea din pricina splendorii tale.” (Ezechiel 28.12b-17a).

„Cum ai căzut din cer, stea strălucitoare, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ ... Tu ziceai în inima ta: »Mă voi sui până la ceruri, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de scaunul lui Dumnezeu; și voi șede pe muntele adunării, în străfundurile miazănoaptei;

mă voi ridica mai sus de vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt. « Dar ai fost aruncat în Locuința Morților (Șeol), în groapa cea mai adâncă. » (Isaia 14.12-15).

Originea păcatului său era mândria, și din aceasta a rezultat hotărârea să fie independent de Dumnezeu și să fie ca Dumnezeu, să domnească într-o împărăție proprie, o împărăție a întunericului, din care cunoașterea lui Dumnezeu să fie definitiv exclusă. Această împărăție poartă caracteristicile întemeietorului ei și în toate lucrurile prin natura ei trebuie să fie opusul lui Dumnezeu și al Împărăției Sale. Nu există nici o legătură între lumină și întuneric, nici o unire între bine și rău, cu toate că satan cu o cutezanță de necrezut a făcut lui Isus în pustie o astfel de propunere, atunci când I-a oferit toate împărățiile lumii și slava lor. Gândea el că va putea înșela Sămânța femeii în pustie așa cum a înșelat femeia în Eden? Dacă aceasta a fost cu adevărat așa, atunci ce surpriză, ce groază a fost pentru el! Minciunii i s-a stat împotrivă și minciunosul a fost învins. Nu este nici o părtășie între Hristos și Belial. Lupta trebuie dusă până la sfârșit; ea trebuie să se termine cu înfrângerea definitivă a unuia sau altuia.

La căderea de pe locul măreț, înțelepciunea acestei ființe minunate a fost transformată în viclenie diabolică, și în Sfânta Scriptură ea este prezentată la prima sa apariție ca șarpe, înșelătorul (Geneza 3). Prin viclenia lui, satan a înșelat-o pe Eva și a făcut pe om și soția sa păcătoși împotriva lui Dumnezeu. În același fel orbește astăzi bărbați și femei și îi face să tăgăduiască adevărul acestui capitol neapărat necesar, în care el este dat pe față ca înșelător și împotrivor și este prezisă înfrângerea lui. Nu îi convine că drumurile sale sunt date pe față. Este mult mai de dorit pentru el, dacă poate să-i facă pe oameni să creadă că el nicidecum nu există. Însă un lucru este sigur, că un om care nu crede în existența unui diavol ca persoană, acela niciodată nu a fost încă de vreun folos pentru Dumnezeu și nu a fost un biruitor.

Dacă citim Geneza 3, ni se impune simțământul că Dumnezeu a avut o mare milă pentru omul decăzut și soția lui decăzută, căci El a vorbit cu ei și i-a determinat să spună istoria vinei lor. Însă El nu pune nici o întrebare diavolului. Lupta lui a fost scurtă și a urmat repede sentința cu privire la crima lui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Începând din timpul acela, cu privire la sămânța femeii, șarpele cel veci a devenit balaurul. După aceea șarpele cel veci a avut privirea îndreptată spre sămânță și era hotărât să distrugă sămânța, acolo unde putea. Cain a omorât pe Abel, deoarece el era de la cel rău (1 Ioan 3.12). Aceasta a fost prima străduință a diavolului, să nimicească sămânța femeii. După aceea stătea înapoia dispoziției împăratului egiptean, să omoare pe toți copiii de parte bărbătească care s-au născut izraeliților. Dar ce lovitură a primit el prin brațul Domnului, când Israel a trecut ca pe uscat prin Marea Roșie (Isaia 51.10). El a pus în inima lui Atalia cea rea să ucidă toată sămânța împărătească a casei lui Iuda, însă planul ei a fost zădărnicit prin mâna lui Dumnezeu. Printr-o principesă miloasă copilul Ioas a fost salvat și nu a murit în acea crimă mișelească.

Diavolul nu are cunoștință anticipată, aceasta este o însușire a lui Dumnezeu. Însă noi putem fi siguri, că el este foarte perspicace în ceea ce privește timpurile. Agitația, care a luat naștere în regiunea muntoasă a lui Iuda prin nașterea minunată a lui Ioan și așteptarea, precum și discuțiile despre venirea Domnului lor ale acelor care ca Simion și Ana și toți ceilalți care în Israel așteptau eliberarea, îl umple cu bănuieli și l-a pregătit să întâmpine evenimentul mult așteptat, evenimentul cel mai mare al tuturor timpurilor (Luca capitolele 1 și 2).

Atunci se împlinise timpul; femeia trebuia să nască Fiul, și marele balaur roșu ca focul stătea înaintea ei să înghită copilul, de îndată ce va fi născut. Femeia este Israel, „din care a

ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci”. Semnul mare din cer nu descrie cum a fost când a fost născut Copilul, ci ceea ce este în gândurile și planurile lui Dumnezeu, care se împlinesc cu siguranță. Femeia este văzută îmbrăcată cu soarele; Hristos trebuia să fie slava ei. Ea L-a respins, atunci când El S-a arătat în smerenie și har; atunci ai Lui nu L-au primit, însă ei Îl vor primi, când El Se va arăta ca Soare al dreptății cu mântuire sub aripile Lui. Și atunci femeia va sta pe lună: slava ei, pe care a avut-o dintotdeauna și care se aseamănă cu luna, care luminează înainte să se reverse zorile, însă ea își primește lumina de la soare, va păli (șezând la picioarele Lui), în timp ce Soarele se va înălța și îi va face cunoscut toată strălucirea Sa. Cunoscut din douăsprezece stele de pe capul Lui vorbește despre cele douăsprezece seminții, asemenea planetelor cu soarele în mijlocul lor. Însă timpul potrivit era timpul durerilor nașterii, pe care le avea femeia. Israel era într-o robie grea sub jug străin, sub puterea Imperiului Roman, care era și va fi vasul deosebit și unealta puterii diavolului. La aceasta se referă cele șapte capete și zece coarne. Chiar și numai faptul că Iosif a fost constrâns prin ordinul împăratului roman să ia pe Maria, logodnica lui, cu sine la Betleem, era o dovadă a robiei lui Israel. Însă și aceasta a contribuit la împlinirea evenimentului prorocit prin Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu rămâne niciodată în urma timpului Său; diavolul dimpotrivă, totdeauna rămâne în urma timpului său când este vorba să zădărnicească planurile lui Dumnezeu. Așa citim, că Maria a născut pe întâiul ei Fiu, care a fost numit Isus. Și când au venit soldații lui Irod, ca să îndeplinească misiunea dată de balaur și să omoare în Betleem pe toți copiii sub doi ani, Isus nu mai era acolo. Apoi „un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: »Scoală-te, ia Copilașul și pe mama Lui, fugi în Egipt ..., căci Irod va căuta Copilașul, ca să-L omoare.« Iosif s-a sculat, a luat Copilașul și pe mama Lui, noaptea, și a plecat în Egipt. Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se îplinească ce fusese spus de Domnul prin prorocul care zice: »Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.«” În felul acesta a fost zădărnicit efortul balaurului mare pentru a omorî Copilul de parte bărbătească, nu mai puțin decât ceilalți. Căci chiar dacă i-a reușit să ațâțe pe oameni la ură împotriva lui Hristos, așa că ei L-au răstignit, totuși Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a luat în cer. Evenimentele mari începând de la naștere și până la înălțarea la cer, care sunt rezumate în capitolul nostru într-un verset scurt, sunt descrise prin cuvintele:

Apocalipsa 12.5: *Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească, care va păstori toate neamurile cu un toiag de fier, și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie.*

Capitolul nostru conține atât istorie cât și prorocie; dar el conține și lecții morale importante, cum de fapt conține întreaga carte Apocalipsa. De ce se vorbește aici despre Isus ca despre copilul de parte bărbătească? Noi credem că pentru a caracteriza caracterul Său total diferit de cel al balaurului mare roșu ca focul. Expresia „copilul de parte bărbătească” pare să vorbească de dependența lui totală de Dumnezeu. Vorbirea Lui este: „Tu ești Cel ce M-a scos din pântecele mamei; M-ai făcut să Mă încred de la sânul mamei Mele; de când eram în pântece am fost sub paza Ta; din pântecele mamei, Tu ești Dumnezeuul Meu.” (Psalm 22) Ca și Copil de parte bărbătească El nu a părăsit niciodată locul de dependență de Dumnezeu. Niciodată El nu a făcut voia Sa proprie. Viața Sa a fost o ascultare unică, neîntreruptă.

În pustie S-a împotrivit ispititorului nu printr-o acțiune oarecare sau printr-un cuvânt oarecare cu autoritate divină, ci simplu prin citarea Cuvântului lui Dumnezeu, căci El a trăit prin acest Cuvânt. Ca și Copil de parte bărbătească El a spus:

„Domnul Dumnezeu mi-a dat limba unui ucenic, ca să știu cum să ajut cu un cuvânt pe cel obosit. El îmi trezește dimineață după dimineață, îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea și nu m-am împotrivit, nu m-am dat înapoi.” (Isaia 50.4-5)

Care putea fi răspunsul la o astfel de viață de ascultare de copil față de Dumnezeu și dependență de El? Acesta putea fi numai unul singur: Copilul de parte bărbătească a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. Locul cel mai înalt din univers va fi dat Lui; El, care nu a făcut nimic de la Sine Însuși, care a trăit în ascultare desăvârșită, trebuie să exercite o domnie neîngrădită. Și Dumnezeu Își revendică drepturile asupra Lui, Cel care nu a putut fi nici îndepărtat și nici alungat de pe calea încrederii depline, de neclintit. De partea cealaltă, balaurul este biruit și va fi supus în chip desăvârșit. Când inima lui s-a înălțat prin mândrie și a dovedit voia sa de neascultare și independență, el a fost alungat de pe muntele sfințeniei lui Dumnezeu, și din capitolul nostru aflăm că el a fost alungat și din cer, unde este reședința puterii sale; căci el este căpetenia puterii văzduhului, care de acolo stăpânește peste copiii neascultării. Din Apocalipsa 20 învățăm, că el va fi păzit în adânc timp de o mie de ani, și în același loc ne este descrisă și sentința definitivă, irevocabilă dată lui. „Și diavolul ... a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă ... și va fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor.” În felul acesta se va sfârși pentru totdeauna împărăția sa de întuneric și autoritate asupra oamenilor și demonilor. Cine se smerește pe sine însuși va fi înălțat, și cine se înalță pe sine însuși va fi smerit.

Acum s-ar putea pune întrebarea, de ce Dumnezeu prin atotputernicia Lui nu l-a făcut inofensiv pe diavolul imediat de la începutul căderii lui? Răspunsul este, că Dumnezeu nu folosește samavolnic puterea Sa. Prin atotputernicia Sa El va arunca pe diavol în iazul de foc, atunci când acesta își va fi făcut toate lucrările lui. Însă aceasta trebuie încă să aibă loc, pentru ca nimeni să nu poată acuza pe Judecătorul tuturor de nedreptate, atunci când El judecă. Biruințele, pe care El le are asupra răului, sunt de natură morală. El va umple cerurile și pământul cu frumusețea morală care a venit de la El. Însă frumusețea și desăvârșirea acestora pot fi arătate numai prin triumful lor. „Fiul Omului S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.” Și dacă vrem să înțelegem cum face El aceasta, atunci trebuie să citim evangheliile. El era blând și smerit cu inima, „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2.22-24). Căpetenia lumii acesteia a venit, însă ea nu a găsit nimic în El; El era Biruitorul și El, Cel care a biruit în aparentă slăbiciune și prin suferințe incomparabile, va pășuna națiunile cu toiagul de fier. Sceptrul asupra pământului întreg va fi în mâna Lui, căci El a iubit dreptatea și a urât nelegiuirea, și El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților.

Și acum ajungem la ceva uimitor. Copilul de parte bărbătească, care a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie, are frați, care de asemenea sunt biruitori (versetul 10). Ei sunt numiți „frații noștri” prin glasul puternic, care răsună în cer. Însă din alte locuri din Scriptură știm că „El nu Se rușinează să-i numească frați”. Ei sunt născuți din Dumnezeu, și „tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea”, și „acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge.” (1 Ioan 5) Și Ioan mai scrie tinerilor familiei lui Dumnezeu: „Voi ați biruit pe cel rău.” În capitolul nostru învățăm cum a avut loc aceasta:

Apocalipsa 12.10,11,17: *Și am auzit în cer un glas puternic, care zicea: »Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuza înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.*

Frații din timpul de necez – „rămășița seminței femeii” – au trebuit să vadă furia balaurului (versetul 17: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus”), însă lupta acelora, pentru care răsuna acest strigăt de triumf, trecuse. Ei toți sunt aceia care au mers pe urmele Copilului de parte bărbătească, care le-a lăsat un exemplu; ei sunt frățietatea suferindă și preaiubită, care au intrat în Împărăția cerurilor prin multe necezuri; ei sunt familia lui Dumnezeu. Satan i-a acuzat permanent și cu înverșunare înaintea lui Dumnezeu, în speranța zadarnică de a face pe Dumnezeu să fie împotriva lor, sau ca să dovedească că ei nici cât o para nu erau vrednici de favoarea Sa, în care ei stăteau, sau ca să satisfacă ura lui împotriva lor, după ce el prin puterea lui nu mai putea să vină înaintea lui Dumnezeu să-i acuze și nici să-i despartă de Dumnezeu prin șiretlicurile lui. Însă dacă pe de o parte îi acuza înaintea lui Dumnezeu, pe de altă parte el încearcă prin suspectarea lui Dumnezeu să-i ducă la cădere. Prima armă a armurii lui este să semene permanent îndoiala față de Cuvântul lui Dumnezeu și să pună la îndoială dragostea lui Dumnezeu; însă ei l-au învins.

„Prin sângele Mielului”

Acesta este un argument și o armă cărora satan nu se poate împotrivi. Dacă el zice că unul din preaiubiții Domnului ar fi un păcătos prea mare, ca să fie mântuit, atunci răspunsul este sângele Mielului: El curăță de toate păcatele. Dacă el își revendică dreptul să țină în robie pe aceștia, căci ei sunt captivii lui de drept, răspunsul este sângele Mielului, căci prin acest sânge ei au fost eliberați. Dacă el zice că Dumnezeu trebuie să pedepsească păcatul și este imposibil să iubească pe păcătos, răspunsul este sângele Mielului; căci el vorbește despre jertfa mare care pentru totdeauna a glorificat dreptatea de neclintit a lui Dumnezeu și el este dovada și arvuna dragostei Lui mari. Când satan a făcut un atac greu asupra lui Martin Luther în timp ce acesta era domiciliat în Wartburg, prin aceea că i-a pus înainte păcatele lui multe, el a fost alungat de reformatorul curajos cu cuvintele: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, mă curăță de toate păcatele.”

„Prin cuvântul mărturisirii lor”

Ceea ce ei au crezut a devenit mărturia lor, și ceea ce ei au crezut și au mărturisit este adevărul în contrast cu minciuna. Apostolul exclamă: „Noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii,” – „Și noi credem, și de aceea mărturisim.” Minciuna în Eden, care a îndepărtat pe Adam și Eva de Dumnezeu, era, că El nu i-ar iubi precum pretinde, deoarece El le reține ceva care ar fi bun pentru ei. Dacă ei ar asculta de satan, l-ar urma și ar vrea să se îndepărteze de Dumnezeu, aceasta ar fi spre binele lor cel mai mare. Și ei au crezut minciuna și otrava periculoasă s-a transmis din generație în generație. Căderea în păcat a schimbat natura primei perechi de oameni și toți urmașii lor sunt în lumea aceasta plini de neîncredere față de Dumnezeu și frica de El a intervenit. Însă Dumnezeu a iubit lumea așa de mult, că El a dat pe Singurul lui Fiul și viața celui care crede nu mai este

întunecată prin minciuna lui satan. Credinciosul este în lumină, ea a luminat în inima lui „ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos”. El cunoaște adevărul și adevărul l-a eliberat și el luminează în lume ca o lumină, prezentând cuvântul vieții. Omul cu lumina în inimă și cu adevărul pe buze este un biruitor; diavolul este fără putere înaintea lui.

„Nu și-au iubit viața chiar până la moarte”

Cartea Iov ne dezvăluie unele lucruri minunate. Aflăm din ea, că satan ironizează pe Dumnezeu cu faptul că creatura Sa, omul, se iubește pe sine însuși mai mult decât Dumnezeu. „Piele pentru piele”, strigă el, „omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de oasele lui și de carnea lui, și sunt încredințat că te va blestema în față.” Însă aceia care-l biruie pe satan nu-și iubesc viața chiar dacă merg la moarte. Din pricina lui Dumnezeu sunt omorâți toată ziua. Ei vor merge mai de grabă la stâlpul infamiei, și anume cu bucurie în inimile lor și cântări de laudă pe buzele lor, decât să renunțe la Dumnezeul lor și la credința în Dumnezeul lor. Așa au fost ei efectiv blestemați, și lui satan i s-a permis să facă aceasta cu ei, pentru ca minciuna lui să fie dată pe față, și el să fie bătut prin urmașii blânzi ai lui Isus, pe care el i-a disprețuit. El și-a schimbat tactica în zilele noastre. Acum el acționează prin vicleniile lui, ostentindu-se să facă pe copiii lui Dumnezeu să trăiască pentru ei înșiși și nu pentru Dumnezeu. Însă lupta nu este mai puțin reală și finalul nu este mai puțin minunat, și acela care își poartă crucea și spune: „nu pentru mine”, și urmează pe Isus, este un învingător. El arată și mărturisește faptul că Dumnezeu și Hristos sunt pentru el mai mult decât viața proprie. „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu de la Tatăl Meu.” Aceasta este făgăduința Domnului și înțelesul acesteia este, că aceia care înving, au parte de gloria și puterea Aceluia care este marele Învingător.

Așa se va îndeplini public sentința rostită în Eden, cu toate eforturile mari ale lui satan de a nimici planul lui Dumnezeu, și universul întreg va fi martor că sămânța femeii a zdrobit capul șarpelui și puterea lui, și aceasta a avut loc în același timp și în aceeași luptă când el spera să nimicească pe Hristos. Și când Hristos Se va arăta ca Biruitor sublim asupra tuturor, El nu va fi singur, căci „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe satan sub picioarele voastre” (Romani 16.20). Această făgăduință este pentru întreaga familie a lui Dumnezeu. Vedem astfel drumul victoriei și cum noi putem fi mai mult decât biruitori prin El, Cel care a biruit și ne-a iubit.